

VERSLAG PAASEXCURSIE 1992

Hans Keukelaar.

Deelnemers: Jan Boes met vader, Henk Bol met vrouw en dochter, W.Burger met vrouw en 3 kinderen, Jan van Dijk met vrouw, A.Dorst, Wim Groeneveld, Rudi Hackenbeck met vrouw en 2 introducé's, Frits Hakkennes met vrouw en 2 kinderen, Hans keukelaar met zoon en vriendin, Jaques Parren met vrouw, Rob van Slageren.

Ingepakt staat de Rapido klaar naast het huis, maar veel animo om te vertrekken is er niet. Het weer ziet er niet erg aantrekkelijk uit en ook de voorspelling van weerman Erwin is niet al te best. Zal het weer een van die Paasexcursies worden zoals naar Damery met natte sneeuwbuien en 's nachts temperaturen onder nul, of zoals naar Attichy waar we in het kantoortje van de familie Kamminga na een bar koude nacht weer op temperatuur moeten komen?

Afspraak is afspraak dus wordt donderdagmiddag de vouwwagen achter de auto gekoppeld en gaat het richting Parijs. Na een voorspoedige tocht met weinig files bereiken we om 19.00 uur de camping in Versailles. Wim en Rob hebben hier al een plaatsje gevonden en zo wordt naast hun tenten de caravan opgezet. Nadat we ons de meegekregen zuurkool met worst goed hebben laten smaken, wordt er koffie gezet, en kunnen er plannen gemaakt worden voor de volgende dag. Besloten wordt op verkenning naar Villiers te gaan. Met drie man in de rode Subaru van Wim gaan we de volgende morgen traditie getrouw om 9.00 uur op stap. Deze keer is er geen slagboom, die ons de doortocht belemmert en spoedig staan we boven op de heuvel.

Een eerste verkenning leert ons dat het mogelijk is om aan de overkant van de spoorlijn te verzamelen. Als we onder in het bos een kijkje nemen, blijkt daar een vers gegraven kuil te zijn. Als we hier de ondergraven wand weghalen kunnen we volop in Lutetien 4 verzamelen.

Boven blijkt het ook mogelijk om een gaatje te maken in het Lutetien 5 en daar beginnen we maar vast mee. Weldra liggen de zeven vol met Cerithidae en Potamididae. Nadat de zakken gevuld zijn en er in onze doosjes ook de eerste exemplaren liggen, wordt besloten om ook aan de overkant van het dal een kijkje te gaan nemen. Enige jaren geleden hebben we daar in Cressay een gaatje gegraven waaruit nogal wat Lithocardiums kwamen en ook grote weliswaar gescheurde Phacoidessen zitten daar. Inderdaad lukt het ons enige exemplaren bloot te leggen.

Rond 17.00 uur zijn we weer terug op de camping. In spanning kijken we uit of er al enige deelnemers gearriveerd zijn. Dit blijkt niet het geval te zijn. Wel hangt er bij de receptie een brief van Rudi, dat hij de volgende morgen om half tien op de camping zal zijn.

We zitten juist aan de koffie als de eerste deelnemers arriveren, opgehouden door het drukke Parijse verkeer. Sommige hebben uren in de file gestaan. Dit is er dan ook de oorzaak van dat sommigen in het donker de tent moeten opzetten en ik weet uit eigen ervaring dat dit beslist niet meevalt. De lichten van de auto bieden wel wat uitkomst, maar voor zo'n iglo werkelijk staat, kost menig zweetdruppeltje.

De andere morgen om half tien staat er een rij van tien auto's voor de uitgang van de camping. Zonder al te veel problemen gelukt het met deze stoet naar Villiers te rijden. Eenmaal daar volgt een korte rondleiding over het werkterrein. Onder in het bos wacht ons een bittere teleurstelling. In het door ons geclaimde gat zit een Fransman fanatiek te verzamelen.

Zo zit er voor ons niets anders op dan op een andere plek een nieuwe ontsluiting te maken, maar waar doe je dat zo gauw in deze door talloze zoekers omwoelde bodem. De Fransman toont zich van zijn sympathieke zijde en wijst ons een plek met kans op succes. Met vereende krachten gaan we aan het werk. Het is zweeten geblazen, maar eendracht maakt macht. Zo ontstaat er langzaam maar zeker een gat waarin het Lutetien 3 te voorschijn komt. Emmers worden met sediment gevuld en het zeefwerk kan starten. Weldra komen er leuke dingen te voorschijn. Vooral voor degenen, die hier voor het eerst verzamelen, is het allemaal even mooi materiaal. Voor de oudgedienden onder ons valt de buit ook niet tegen. Rond 16.00 uur zijn er al heel wat zakken met zeefsel gevuld en begint het sjouwwerk naar boven, naar de auto. Als de Fransman besluit om te vertrekken, is voor ons de kans daar om even te kijken of we in deze kuil nog wat kunnen bemachtigen. Dit valt echter alles behalve mee daar de wand nu nog verder ondergraven is. Een paar dapperen wagen toch een poging en zo worden enige zakjes met dit Lutetien 4 zeefsel gevuld.

Langzamerhand wordt het tijd om terug te gaan naar de camping. Sommige mensen denken dan om half zeven uit eten te kunnen gaan in een Frans restaurant.

Die komen echter van een koude kermis thuis en moeten dan genoeg nemen met stampot boerenkool met worst.

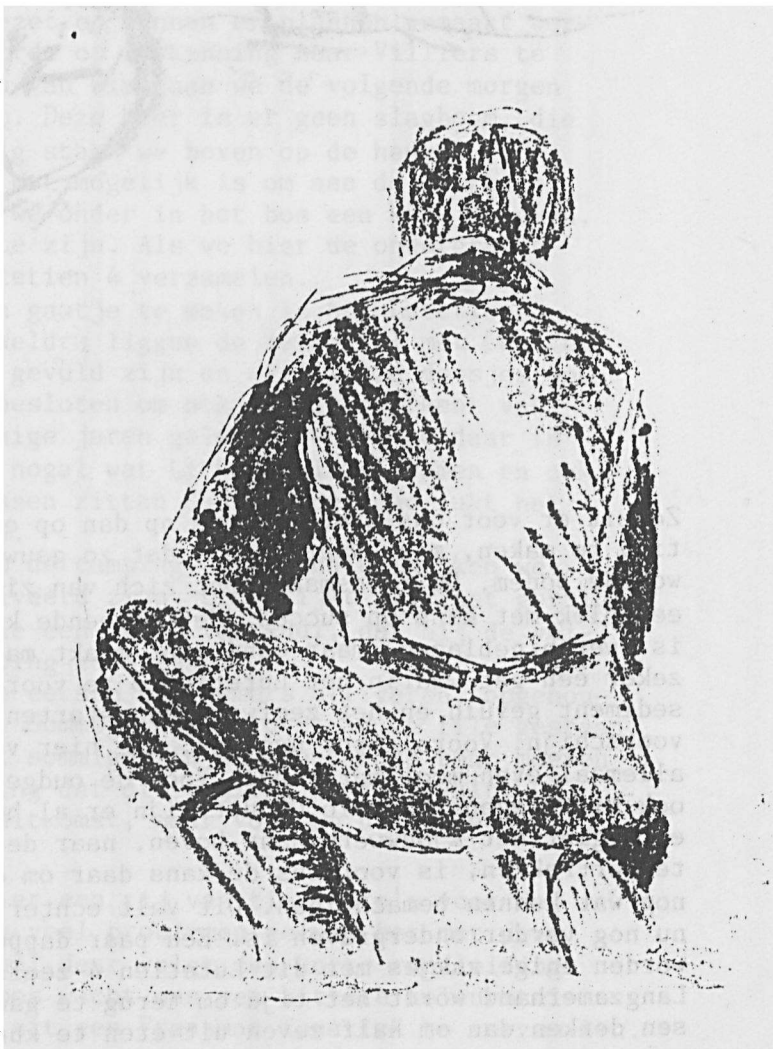
De volgende dag gaat het opnieuw richting Villiers. Nu wordt eerst gemonsterd in het bovenste niveau met Cerithiums en daar na begeven we ons naar de overkant van de spoorlijn. In een oud gat gaan we verder en gelukkig is daar nog een restant blijven staan. Het blijkt dat ook de top van 4 leuke dingen oplevert. Vooral de grote *Lithocardium aviculare* [Lamk.] is een gewilde vondst.

Na de lunchpauze besluiten we om een kijkje te gaan nemen aan de overkant bij Cressay. Hier wordt een geheel andere verzameltechniek toegepast. Voorzichtig schrapend met een mes is het de kunst een grote Phacoides bloot te leggen. Menigeen gelukt dat. Zo komt er een einde aan deze tweede dag.

's Avonds verzamelen we ons in het heerlijk verwarmde zaaltje (Salle de Reunion). Onder het genot van een traditioneel "bakkie" wordt menig sterk verhaal verteld. Besloten wordt de volgende dag naar Auvers-sur-Oise te gaan.

Het vertrek die andere morgen verloopt niet zo vlot. Een stilstaand horloge en twee douchende jongelui zorgen voor enige vertraging, maar om half tien klinkt het startsein. Afgesproken is elkaar tussen 10 en 11 te ontmoeten bij het kerkhof in Auvers. Nieuw aangelegde wegen zorgen ervoor dat we een ommeetje maken, maar om kwart voor elf arriveren we bij het kerkhof waar onze Duitse deelnemers aan de excursie al geruime tijd op ons wachten. Natuurlijk wordt even gekeken naar het graf van die beroemde Nederlandse schilder, die hier begraven ligt, daarna gaan we op weg naar de oude groeve.

De auto's worden langs de kant van de weg geparkeerd en nu gaat het in een lange rij over het bouwland richting bosrand. We gaan proberen of we de goede laag kunnen bereiken. Omgevallen bomen en tientallen wortels belemmeren ons bij dit werk. Tot overmaat van ramp heeft Wim z'n zaag in zijn auto laten liggen. Een moderne pioniersschop vormt dan een ware uitkomst en zo gelukt het ons weer de goede laag te ontsluiten. Onder een heerlijk schijnend zonnetje kunnen we aan de slag. Heel gemakkelijk wordt het Auversien zand gezeefd. Wat achter blijft op de zeef is helaas lang niet zo mooi geconserveerd als dat van de voorgaande dagen. Toch zitten er vele soorten in zoals bijv. een aantal Trivia's. Dankzij de aangename temperatuur en de leuke omgeving heeft jong en oud het best naar zijn zin en veel te vroeg is het inpakken geblazen en wegwezen. Niet nadat een van de vrouwelijke deelnemers enige indrukken vastgelegd heeft op papier. Monique dank hiervoor.

's Avonds is er nog een kort gezellig samenzijn. Al vroeg worden de slaapplaatsen opgezocht, want een ieder is na drie (vier) zoekdagen toch aardig vermoeid geraakt.

De andere morgen worden handen geschud en wenst men elkaar een goede thuisreis. Uitgewuifd door degenen, die nog een bezoek aan Parijs brengen, verterkken we huiswaarts. Met in ons achterhoofd het prettige idee, dat het een echt ouderwets, gezellig W.T.K.G.-kamp was. O, ja wat het weer betreft, dit viel uiteindelijk reuze mee. Geen druppeltje regen en op 't eind zelfs de zon.

